

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2012. október 18.
(csütörtök)**

Horváth Géza

DICSŐÍTÉS? KIT? HOGYAN?

Alapige: 2Mózes 32,15-26

Azután megfordult Mózes, és lement a hegyről, kezében a bizonyság két táblájával.

(...)

Amikor Józsué meghallotta a nép hangos kiáltását, így szólt Mózeshez: Harci lárma ez a táborban! De ő így felelt: Nem diadalének hangja ez, nem is a legyőzöttek gyászenekének hangja, dalolás hangját hallom én!

(...)

Majd ezt mondta Mózes Áronnak: Mit tett veled ez a nép, hogy ilyen nagy vétekbe vitted őket?!

(...)

Amikor látta Mózes, hogy a nép elvadult, mert Áron hagyta őket elvadulni ellenségeik csúfjára, odaállt Mózes a tábor kapujába, és azt mondta: jöjjön hozzám, aki az Úr! Lévi fiai mind hozzágyűltek.

Imádkozzunk!

Urunk! Dicsőítünk, magasztalunk és áldunk téged, örökkévaló Istent, aki Jézus Krisztus által Atyánkká lettél. Köszönjük, hogy így szólíthatunk meg ezen a mai estén is, és így mondhatjuk majd istentiszteletünk végén is, hogy „Mi Atyánk...”

Köszönjük, Urunk, ezt a nagy kiváltságot és végtelen kegyelmet, amelyre nem vagyunk méltóak és amit nem érdemlünk meg, mégis bátran használhatjuk ezt a kifejezést és magasztalhatunk téged, mert erre a mi Urunk Jézus Krisztus felbátorított bennünket.

Köszönjük, hogy míg az üdv honában, hófehér ruhában dicsérhetünk téged, addig még sokat kell harcolnunk. Sokszor elfáradunk, megrestülünk. Sokszor adsz nekünk új erőt, új kegyelmi fényt. Körülveszel bennünket szentséges lényeddel.

Segíts ma este is megértenünk ezt, hogy téged áldjunk életünk minden napján. Köszönjük, hogy dicsérhetünk nemcsak a teremtésért, hanem a megváltásért is, mert mindennel megajándékoztál és megajándékozol, ami az életre és

DICSŐÍTÉS? MIT? HOGYAN?

---

a kegyességre való. Körülveszel bennünket szereteted sok-sok jelével testi- és lelkiképpen egyaránt.

Most is magasztalhatunk téged a gyülekezet közösségében. Köszönjük, Urunk, hogy idehoztál bennünket, és a mai nap fáradtsága után meg akarsz pihentetni.

Kérünk jelenlétédért: ígéreted szerint légy közöttünk, és köszönjük, hogy ez hordozza magában az áldást és azt a lehetőséget, amit ebben kapunk. Kérünk, tedd készsé szívünket az ige hallgatására és az előtte való meghajlásra, a szent alázatra.

Ámen.

Igehirdetés

A vasárnapi istentisztelet után a hirdetések között az egyik lehet, hogy furcsának tűnt, és megmagyarázatlanak, mert akkor erre nem volt időnk. Ugyanis behoztam egy plakátot, amely egy szombati Sportcsarnokbeli eseményre hívogat embereket, főképpen fiatalokat. Azzal a céllal hirdettem ezt ki, főképpen a fiataloknak, hogy lehetőleg ne menjenek erre a koncertre. Ha valamit tiltunk, akkor jó, ha meg is magyarázzuk, ha nem is tudjuk teljes mélységében, hiszen nem szakterületünk ez. Azonban Isten ígéje alapján mégis igyekszünk megmagyarázni, miért mondjuk ezt innen, a szószékről, és miért tartjuk fontosnak, hogy vasárnap a hirdetés keretében elhangozzék. Azért, hogy a gyülekezetet óvjuk az ilyen és ehhez hasonló koncertekről.

Miről is volt szó? Arról, hogy ezen a koncerten ú. n. dicsőítés fog folyni. Dicsőítő zenekarok fognak játszani, sőt huszonnégy órás dicsőítés is lesz.

Egyre többet találkozunk akár egyházunkban is ezzel a szóval, kifejezéssel: dicsőítés. Istent valóban dicsőíteni kell — de eddig nem tettük? Ez most a poszt-modern kor találmánya, hogy Istent dicsőíteni kell? Hát eddig nem dicsőítettük? Hogy kell ezt az egészet érteni? Mi ez az egész?

Interneten is lehet már hallani ezt az ú. n. dicsőítő zenét, amit a dicsőítő zenekarok játszanak, kortárs- vagy keresztyén zenének is nevezik, de ezzel együtt sok furcsaság megy be a gyülekezetekbe, az egyházba — már ahol engedik, hogy bemenjen. Ilyen hirdetést hallottam a múltkor, hogy az egyik missziói telepen dicsőítő karaoke show van esténként. Bejön a rock, a rap, hip-hop, stand up és a református templomokban is rock koncertet lehet szervezni és előadni.

Ugyanakkor beszivárog ifjúsági és gyermek-énekeinkbe is ez a főképpen nyugatról jött stílus, és ezért órállói felelősségünk tudatában szeretném most a figyelmet röviden az ígére irányítani azoknak, akik valóban naivan kérdezik, hogy mi rossz van ebben? Vagy akik esetleg ismét naivan úgy gondolkoznak, hogy a reformáció-korabeli zene is a maga nemében ilyen hasonló betörés volt az akkori egyháznak az életébe, és bizonyára ilyen megütközést is keltett. Az ilyeneknek mondom: az irányt tévesztik el, mert a reformációban helyreállítás, egy megújulás történt, egy visszaalakítás, egy teljesen halott, mindenféle tekintetben halott egyházat ébresztett fel Jézus Krisztus ígéje. Ez most pedig nem visszaalakítás, hanem valami újnak a behozása az istentiszteletbe, sőt igyekez-

nek az istentisztelet liturgiájába is betenni. Más az irány, és ha más az irány, akkor más a cél is. Mert minden irány vezet bennünket valahova.

Azért nagy kérdés ez, mert úgy látom: nincs megállás. Kibújt a tojásból a dicsőítő zene szörnyszülöttje, az ú. n. keresztyén, vagy szent tánc. Ez lesz a következő, amivel próbálják gyülekezeteinket torpedózni. A keresztyén tánc, a tánc és mozgás úgymond művészete az istentiszteleten. Az egyik ilyen cikkben olvastam, hogy ezekben egy koreográfus cirkuszi akrobata mutatványokat is behoz. Fogalmam nincs, ezt hogyan csinálják, de ezt olvastuk, és ez a valóság.

Az a nagy kérdés, hogy a mi örökkévaló Urunk előtt kedves-e ez? Hiszen a hívó embernek egy vágya van: értse és kövesse az Isten akaratát, és kedves legyen Istennek az, amit tesz. Gondoljunk a Róma 12-beli ígére: okos istentiszteletként szánjuk oda a testünket, életünket az Úr Jézus Krisztusnak, a mi drága Urunknak.

Nem az Isten dicsőítését kérdőjelezzük meg, hanem sokkal inkább annak módját és eszközeit. Jézus Krisztus a samáriai asszonnyal való beszélgetésében olvassuk a következőket: „De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádkokat keres magának. Az Isten Lélek, és akik imádják Őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.” (Jn 4,23-24). Arra teremttünk Isten ígéje szerint, hogy legyünk magasztalására az Ő dicsőségének. Magasztaljuk Istent testünkben, lelkünkben, és ezt az újjáteremtett, újjászült, új étellel és szívvel rendelkező ember vágya is, hogy Istent magasztalja és dicsőítse.

Amikor ezt a szombati napot hirdették, amelyet a szerdai rádióadásban halottunk, arra hivatkoztak, hogy ószövetségi hagyományokat igyekeznek követni. Itt a János 4-ben pedig azt olvassuk, hogy Jézus Krisztus eljövetele egy teljesen új korszakot nyitott minden tekintetben: „eljön az óra, és az most van.” Amikor Jézus Krisztus eljött, akkor eljött az az óra, amelyben teljesen más liturgia, istentisztelet, dicsőítés és magasztalása Istennek folyhat, és erről az Újszövetség világosan beszél az első gyülekezetek életében.

A „lélekben és igazságban” kifejezésbe nehezen illeszthető be, hogy rock zene által. Az ok is kétes, hiszen akik azt mondják: jöjjön az új zene és jöjjön a fiatalokat megérintő zene a templomokba, azok azt gondolják, hogy majd így fognak a fiatalok beözönlenni a templomba, mondván: itt nekünk azt nyújtják, amit mi várunk. Fogyasztói társadalomban élünk, és ez beszívárog az egyházba is, és azt hisszük, hogy azoknak az igényeit kell kielégíteni, akik jönnek a gyülekezetbe. Nem erről van szó, hanem *arról, hogy Istent magasztaljuk, de úgy, ahogy Ő kéri*, ahogy nekünk ezt Lelke által a szívünkben elvégzi, és erre bennünket készre tesz.

Ha mi rockzenét kínálunk, akkor ugyanott vagyunk, ahol a világ. Belehallgattam ilyen zenékbe, például azoknak a zenéibe is, akik szombaton ezt a „dicsőítést” végzik. Ha olyan valaki hallgatja, aki nem érti a szöveget, az semmiképpen nem tudja megkülönböztetni, hogy ez most rock koncert vagy istentisztelet. A zene teljesen rock, a szövegben előfordul a menny, üdvösség, pokol, Jézus Krisztus — de ez a zene csak vallásos mázzal van leöntve és tálalva.

DICSŐÍTÉS? MIT? HOGYAN?

Ha egy idegen hallgatja, aki nem tudja, hogy ez „dicsőítés vagy istentisztelet”, az egyszerűen nem tudja, hol van, hova került.

János azt mondja igéjében: Isten keresi az Ő imádóit. Isten azokat keresi, akik elveszettek: „Azért jött az Emberfia, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett.” Amikor Jézus Krisztus valakit megkeres, megment, meggyógyít, újjá teszi, akkor az az ember magasztalni fogja az Urat. A Cselekedetek könyvében vagy az evangéliumokban több ilyen esetről olvashatunk. Valaki meggyógyult és dicsőítette Istent, ugrált és táncolt – nem istentiszteleten, hanem miközben mentek a templomba, mentek az istentiszteletre, aközben magasztalta és dicsőítette Jézus Krisztust. De ez nem az istentisztelet része volt. Ez az ő szívének a kifejezése volt akkor, mert Isten hatalmas csodát és kegyelmet tett vele. A templomban már lecsendesedett minden és ott beállt abba a rendbe, ami éppen a templomban, mint liturgia, mint istentiszteleti rendtartás folyt.

Jézus Krisztus azt mondja: „Lélekben és igazságban.” A mi dicsőítésünk és magasztalásunk módját ugyanis Ő határozza meg. Azt Ő mondja meg, hogy mi az, ami Őt dicsőíti. A Haggeus 1,8-ban, amikor a templomot építik, azt mondja Isten: hozzanak ilyen, olyan anyagokat. Minél jobbakat és minél szebbeket, „mert ez dicsőít engem.” Isten megmondja, hogy Őt mi dicsőíti. Még a templom épülete is, és megmondja, hogyan készítsék el, mert ez dicsőíti Őt.

Vagy a Zsoltárok 50,23-ban azt olvassuk: „Aki hálaadással áldozik, az dicsőít engem”... Nem azt mondja, hogy aki ott kiáll az istentiszteleten és veri a dobot, meg a basszusgitárt, nyomja a zenét és dübörög minden. Nem! Azt mondja: aki hálával áldozik, az dicsőít engem. Aki hálás azért, hogy Isten megszabadította, megmosta őt a bűneiből, hogy eltörölte álnokságait, megbocsátott neki, az „hálával áldozik, és az dicsőít engem.”

Amikor vitték a véres áldozatot, Isten azt mondja: inkább engedelmességet kívánok. Istennek önmagában az áldozat nem volt dicsőítés. Önmagában a zene sem dicsőítés. Önmagában semmi nem dicsőítés, sőt minden válhat az ellentettjévé is. Isten azt mondja: inkább engedelmeskedjete! Hozták az áldozatokat, de tudjuk, hogy ez nem volt igazi áldozat.

A magasztalásnak az oka a Lukács 2-ben például a beteljesedett ige: „A pásztorok visszatértek, dicsérték és dicsőítették az Istent mindazért, amit hallottak és láttak.” Mert az tényleg úgy volt, ahogy megmondta nekik az angyal: „Találtok egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a jászolban.” Ott sem az istentisztelet része. Mennek hazafelé az úton, és közben dicsőítik az Istent. Magasztalják, hogy tényleg úgy történt, ahogy nekünk megmondta. Tényleg igaz Istennek az igéje, mind igazak és ámenek, amik szádból kijöttek.

A meggyógyított gutaütöttről az előbb beszéltem. Ő is dicsőítette Istent azért, mert meggyógyult. A Cselekedetek könyve 4,21-ben, miután a nép látta, ami történt, mindnyájan dicsőítették Istent. Nem egy dicsőítő alkalmat szerveztek, nem valamilyen sportcsarnokot béreltek ki ott, hanem spontán, azonnal, azért amit ott hallottak, láttak: ott meggyógyult valaki, jelek és csodák erősítik meg az igét. Mert Isten Lelke együtt munkálkodott az apostolokkal, és ez arra vitte a népet, hogy dicsőítették Istent.

Az 1Péter 4,11-ben azt mondja az ige: „mindenben Isten dicsőíttessék a Jézus Krisztus által.” Minden cselekedetünkben, szavunkban, eljárásunkban, döntésünkben Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által.

Azt mondja az ige a Máté evangéliumában: látva a ti jó cselekedeteiteket, dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat. Nektek még meg sem kell szólalni, hanem csak látnak benneteket, és már dicsőítik azt az Atyát, aki bennünket késszé tett arra, hogy valamit sugározzunk az Ő lényéről. Valamit továbbadjunk, hogy rajtunk keresztül áradhasson, hogy ragyogjon fénye szerte, s általunk sok-sok árva szív békéjét benne meglelje.

A rockzene nem Istent dicsőíti, hanem pontosan az Isten elleni lázadást és az erkölcstelen életet. Nem kétséges, hogy ez a gyökere. Amikor egy „evangélizációra” meghívnak egy zenekart, egy híres énekest, akkor az a fontos, hogy ingyen bemehetnek. Nem az ige a fontos, hogy mit hallanak ott, hogyan akarja Isten a meghívottakat feddeni, szeretni, gyógyítani, kihozni, megmosni, hanem de jó, most a zenekart ingyen hallgathatjuk. Az egy híres zenekar, és olyan énekes is fellépett, aki a Beatlesst és John Lennont tartja példaké-pének. Róla pedig tudjuk, hogy azt mondta: szeretne híresebb lenni, mint Jézus Krisztus, és ezért odaadja az ördögnek a lelkét is, ha kell. Innen, ilyen tőről jön ez a zene.

Nekünk azt mondja a Biblia: vajon rossz fa teremhet-e jó gyümölcsöt? Vajon keserű forrásból csörgedezhet-e valamilyen édes, gyógyító, tápláló, frissítő víz?

Nem a zenén van a hangsúly az istentiszteleteinken, holott ott van a zene is, hanem az igén. Mert „tetszett az Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket.” Tetszett az Istennek, hogy az apostolokra a kereszt-ről való beszéd evangéliumát helyezze. Gondoljuk, hogy Isten abban az időben is nem mondta volna, hogy nekem az tetszik, ha engem dicsőítetek? Inkább az tetszik, hogy hirdesd az evangéliumot, a kereszt legyen középpontja, hogy mi történt ott: Ott van a mi bűneink bocsánata, váltságuk az Ő vére által. Isten ezt bízta ránk és ezt tette az istentisztelet középpontjává.

Pál apostol Troászban a *tanítást* nyújtja meg kérőig. Nem azt mondja: hű most hosszú lesz, mert jön egy dicsőítő zenekar közénk, hanem azt mondja: a tanítást nyújtom meg, mert erre van szükségetek. Tanulni az apostoli tudományt. És akkor még nem is volt kézbeadható ige. Milyen döntő és fontos volt, hogy az éjszakában — még szegény Eutikus ki is esett az ablakon — de Pál apostol akkor is a tanítást nyújtja meg.

Nagy kérdés az (mert címnek is ezt adtam: Dicsőítés? Kit? Hogyan?), hogy kit akarunk mi dicsőíteni? Vajon nem a hallgatóságunk miatt, magunk miatt szól az a zene? Nem azért van, hogy Istent magasztalja? Nem az énekeknek kell magasztalnia Istent? Mi is énekeltük: „dicsérjétek az Urat, áldjátok Ő szent voltát, dicsérjétek mennyekben, hol országol kegyesen az Ő nagy dicsőségében.” Magunkat biztatjuk, hogy az Urat dicsőítsük, nem a zenekarokat, nem nagy neveket.

A 2Mózes 32-bből azért olvastam fel ezt az igét, mert amikor Mózes lejön a hegyről, kezében a bizonyság két táblájával. Az Isten lehajló, aláhajló, ember felé közeledő szent akaratát hozza Mózes a hegyről. És akkor mi történik? Józsu-

DICSŐÍTÉS? MIT? HOGYAN?

ével együtt jönnek, és Józsué meghallotta a nép hangos kiáltozását. Így szólt Mózeshez: „Harci lárma ez a táborban.” De ő így felelt: „nem diadalének hangja ez.”

Rá sem ismernek, hogy miféle zene hangzik ott, mert nem a megszokott: nem győzelmi ének ez – mondja Mózes – nem is a megverték gyászéneke. Az Isten népének ez a két dolog volt fontos: a győzelmi ének, a hálaének, hogy áldott az Úr: lovat lovasával a tengerbe vetett. Áldott az Úr, mert áthozott bennünket a tengeren –, vagy pedig a legyőzöttek gyászéneke. Úgy a bűnbánat, a keserűség éneke, amikor a nép mégis az Urához fordul az énekben, és azt kéri: könyörülj rajtunk a te kegyelmességed, irgalmasságod szerint.

Mózes és Józsué, a nép lelki vezetői, és nem ismernek rá, hogy milyen ének ez. Hát nem megdöbbenő? Mózes azt mondja: nem, *dalolás* hangját hallom én. A dalolás hangja ebben az esetben társult a paráznasággal, a szórakozással, evéssel, ivással és a bálványimádással. Megönti Áron az aranyborjút, és azt mondja: ez a te istened, Izráel, aki kihozott téged Egyiptom földjéről.

Ezek társulnak, nincsenek önmagukban. Egy idegen szellemiség, idegen lelkiség, idegen lélek társul hozzá: Felkelt a nép enni, inni és játszani, és mi tudjuk, hogy ez a paráznaságot jelentette. Tudjuk, hogy a zene, a tánc az érzékiséget munkálja. Karizmatikus körök bevallják, hogy ők ezzel „melegítenek be az istentiszteletre”, hogy olyan állapotba kerüljenek, majdnem kimondják, hogy eksztatikus állapotba kerüljenek. Hála az Úrnak, hogy nekünk nem kell ebbe kerülni! A zene hat ránk, hat az érzékeinkre, a testünkre. Mikor egy-egy olyan zene vagy ének van, akkor az ember automatikusan a lábával, a cipőjével, a kezével elkezd ütni a ritmust. Olyan zenéket is lehet hallani, amikor látjuk, hogy a tömeg jobbra-balra kezd ringatózni, aztán emelik a kezüket, aztán kiabálás is jön – ez hozzátartozik az istentiszteletükhöz. Milyen Isten tiszteletéhez?

Ez is istentisztelet volt, amit itt olvasunk. De mit mondott Áron? Ezek a te isteneid Izráel. Itt is istent imádtak, csak nem mindegy, melyik istent imádták. Nem mindegy, kit imádtak, és hogyan imádtak. És az sem mindegy ebben az igében, hogy mi lett a vége ennek. Mert ezeknek van ám végük!

A héten elmondtam valakiknek, hogy a 70-es évek második felétől szemlélhetem az egyházon belüli vagy azon kívüli lelki mozgásokat. Ez rövid idő, mert vannak, akik azt mondhatják, hogy 50 vagy 80 éve szemlélik. Mindig volt valami a horgon. Az ördög mindig tett valami csalit. Most érzi az utolsó időket, mert most sok csalit tesz, fiataloknak való csalit tesz. Már több ilyen lelki mozgalomnak láttam a végét, a kimenetelét. Láttam, hogy akik benne voltak. Most a 70-es évek végének a karizmatikus, nyelveken szóló mozgalmaira gondolok, mert akkor az volt a sikk. Láttam a végét, mert lélekben visszaestek. Mind eltűntek. Otthagyták az Urat, az Isten útját. Mi meg sokan – ami nem a mi érdemünk – az Úr kegyelméből még mindig mehetünk, énekelhetünk, magasztalhatjuk az Ő nevét. És azok a mozgalmak, amelyek azt hirdették: nekünk többünk van, valamit hozzáteszünk Jézus Krisztus megváltó munkájához, akik azt mondták: ti le vagytok maradva, ti még nem kaptátok „a Lélek keresztségét”. Azok már nincsenek sehol a hit útján. Csalódtak, belefáradtak és egytől-egyig otthagyták Jézus Krisztus követését.

Ez az ige pedig határozottan mondja nekünk: volt következménye: „látta Mózes, hogy nép elvadult”. Isten igéje néven nevezi a történeteket. Nem azt mondja, hogy a nép közelebb került Istenhez, hanem azt: elvadult a nép, elfajult, mert Áron hagyta őket elvadulni. Ezért mondtam és hirdetünk ilyeneket, mert higgyétek el, hogy Áronon is sok múlt. Azt mondja Mózes a tábor kapujába, ahova áll: „Jöjjön hozzám, aki az Úré!” (A régi fordításban: „Aki az Úré, ide hozzám!”)

És mi történt? „Aki az Úré, ide hozzám!” — egy elkülönülés. Ki kellett onnan jönni. Isten ezeknek felkínálta a kegyelmét. Ha valaki hallja az interneten ezt annak hirdetem: ki lehet belőle jönni! Meg kell belőle térni. „Aki az Úré, jöjjön hozzám! — és kijöttek a Lévi fiai”, mert aki az Úré volt, az kijött. Azt mondja Mózes: el kell különülni, váljatok ki közülük!

„Szent.” Azt jelenti: elkülönített. Istennek szent népe elkülönített nép, kihívott nép, az eklézsia, az egyház. Mi kihívott nép vagyunk, nem kell nekünk ezt szégyellni. Nem mi különültünk el, Isten különített el bennünket a világtól. Menjünk vissza a világba, a világ zenéjéhez, ahonnan egyszer bennünket kihívott az Úr? Hát nem! Nem szégyelljük azt, hogy el vagyunk különítve, hogy valamivel nem vállaljuk a közösséget. Mi nem vagyunk a nagy összemérésnek a pártján. Ha nem így lenne, akkor Isten igéjével állnánk szemben. Ő azt mondja: aki az Úré, ide hozzám!

És lesz egy nagy ítélet. Azt mondja Mózes: kössétek fel a kardjaitokat, járjátok a tábort keresztül-kasul, egyik kaputól a másikig, és gyilkoljatok le testvért, barátot és rokont. Mert van ítélet. Az Isten dicsőségével, szentségével az embernek nem szabad játszania. Nem játékkérdés, hogy hozzuk az aranyfüggőket, a láncokat, és megöntjük az aranyborjút.

Ma az egyik ilyen megfogalmazott cél: élményt adjunk az embereknek. Azt kell mondani, hogy jól érezd magad. Úgy menj ki innen, hogy milyen jól éreztük magunkat. — Mi azt szeretnénk, ha úgy menne innen ki valaki, hogy de jó, hogy Isten beszélt hozzánk. De jó, hogy megfeddett az Úr, megítélt egy bűnömben. Úgy kell kimennünk a templomból, hogy „igéd, vidámságot szerzett nekem, és szívbeli örömet” — és nem úgy, hogy jól éreztük magunkat, mert jó volt a zene.

A diszkóban nem lehet azt mondani, hogy jaj, de jó volt az ige. Mi attól vagyunk mások, elkülönítettek, hogy azt mondhatjuk innen kimenne: De jó volt, hogy Isten lelkemre beszélt, megújított, felrázott, bátorított, erősített. Ez a célunk, és nem az, hogy jól érezd magad — de ma sok gyülekezetben ez megy: érezd jól magad. Találd meg azt, amit keresel. Mi azt mondjuk: Találd meg azt, *akit* keresel, akire igazán szükséged van: a te Uradat, Istenedet.

Néhány összefoglaló gondolat: Istennek dicsősége nem emberi cselekvés függvénye a Biblia szerint. Isten nélkül is dicső, szent és mindenható és örökkévaló. Teljes, mind az egész föld az Ő dicsőségével. Isten a mi dicsőítésünk nélkül is dicső Király, akit angyalok dicsőítenek és énekelik: Szent, szent, szent a Seregek Ura, teljes mind az egész föld az Ő dicsőségével. (Ézs 6).

Isten mégis beavatja a dicsőségébe az övét. Itt a földön részlegesen, majd a hófehér ruhás seregben, ha állunk, teljesen szemléljük az Ő dicsőségét. De már itt beavat bennünket az Ő dicsőségébe. Megmondja Isten: Aki hálával áldozik,

DICSŐÍTÉS? MIT? HOGYAN?

---

az dicsőít engem. (Zsolt 50,23). Meghatározza a dicsőítés módját, eszközeit, irányultságát. Nem kell basszusgitarához, és hangerő. „Aki az útra vigyáz, annak mutatom meg Istennek szabadítását.”

A megoldás a kevert istentisztelet megszüntetésére az elkülönülés — ahogy ebben az igében olvastuk. Nagy bűn volt, meg kellett belőle térni. Kérem a gyülekezetet, hogy a mi Urunkat úgy dicsőítsük, magasztaljuk, ahogy ezt kéri az igéjében, ahogyan Lelke által ezt munkálja bennünk, és ami kedves előtte a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy röviden beletekinthettünk ennek az igének az üzenetébe. Áldunk, hogy féltőn szerető Isten vagy, aki nem túrsz meg semmilyen más idegen isten imádatát, szeretetét, szolgálatát önmagadon kívül.

Bocsásd meg, hogy sokan elfelejtik, hogy van sok isten és sok úr, és az az isten, akit ők imádnak, dicsőítenek, az nem a Biblia Istene, az örökkévaló, mindenható, kegyelmes, Fiát ideajándékozó Isten. Szeretnénk téged igazán ismereni, igazán tisztelni, igazán követni, igazán szolgálni, Urunk, ahogy te kéred, és a veled való áldott kapcsolatban kérünk, ez mindig teljesedjen ki és teljesedjen be az életünkben.

Kérünk, ebben a mai zűrzavaros világunkban őrizd meg a tieidet. Őrizd meg Urunk, gyülekezetünket minden külső hatástól a fiataljainkat, a gyermekeket, hogy távol tudjunk tartani mi, mint lelki őrállók minden idegen, gonosz lelki hatást, idegen erőt, idegen lelket, és csak a te áldott Lelkednek a munkáját beengedni, magasztalni, teret adni.

Köszönjük, Urunk, hogy igéd és Szentlelked által tart a sereggyűjtés, és keresed azokat, akik imádni fognak. Mi is imádunk, akik téged megismertünk. Nincs hozzád fogható Isten. Meghódol előtted lelkünk, nagy fenség, Szentháromságban ki vagy egy Istenség.

Köszönjük énekeinket, amiket zenghetünk, amik a szívünkből feltörhetnek, amiket énekelhetünk istentiszteleteinken. Köszönjük, hogy évszázadokon át ível az a hit, az a reménység, szeretet, amelyet azok éreznek, akik írták, megzenésítették ezeket az énekeket. Köszönjük, hogy áttör rajtuk koruk hitvallóinak bizonyágtétele és bizonyossága.

Hálát adunk, Urunk, hogy megőrzöl bennünket, hogy tisztán, világosan lássunk, eligazodjunk, és másokat is figyelmeztetni tudjunk az utukra: vigyázzanak! Veszélyes területre lépnek. Kérünk, tartsd meg a te anyaszentegyházadat. Tudjuk, hogy megtartod, Urunk, hiszen a pokol kapui sem vehetnek rajta diadalmat, mert a tieidet megőrzöd, és üdvösségüket munkálod.

Kérünk, áldd meg az éjszakánkat, holnapi napunkat, légy a holnap szolgálataival, Urunk, ahol ígét hirdetünk. Áldd meg a holnapi alkalmakat a gyülekezetben is. Engedd, hogy amit most csendben elmondunk, az is előtted legyen. A mi Urunk Jézus Krisztusért, az egyetlen közbenjáróért, aki él és esedezik értünk, hallgasd meg könyörgésünket.

Ámen.